

Майбутнє для Америки і 18 липня 2020 року — номер один

Печерні люди Завіту: Мойсей та Ілля наприкінці світу

Jeff Pippenger

2023-08-23

Мойсей та Ілля — пророчі символи, які залежно від контексту можна розуміти або як кожен окремих символ, або як один символ, що включає обох пророків. На свідченні двох утверджується справа, і в одинадцятому розділі Об'явлення Мойсей та Ілля представляють двох свідків Старого й Нового Заповіту. На Горі Преображення, що представляє Друге Пришествя Христа, подвійний символ представляє і сто сорок чотири тисячі (Ілля), і мучеників (Мойсей) кризи недільного закону. Разом, як символ, у печері Хорива вони представляють Божий народ наприкінці світу, який "чує," "читає" і "зберігає" звістку, що є об'явленням Божого характеру й містить силу перетворити лаодикійця на філадельфійця. Незабаром (дуже незабаром) настане момент, коли нерозумні лаодикійські адвентисти вже не зможуть скористатися "олією", потрібною, щоб належним чином відповісти на крик: "Ось Жених іде."

І сказав Мойсей до Господа: Бач, Ти кажеш мені: Виведи цей народ; а не дав Ти мені знати, кого пошлеш зо мною. Та ж сказав Ти: Я знаю тебе на ім'я, і ти також знайшов милість у Моїх очах. А тепер, благаю, якщо я знайшов милість у Твоїх очах, покажи мені тепер дорогу Твою, щоб я пізнав Тебе й знайшов милість у Твоїх очах; і зваж, що цей народ — Твій народ. І сказав: Моя присутність піде з тобою, і Я дам тобі спокій. А він сказав до Нього: Якщо Твоя присутність не піде зо мною, не виводь нас звідси. Бо чим буде тут пізнано, що я та народ Твій знайшли милість у Твоїх очах? Хіба не тим, що Ти йдеш із нами? Тоді ми, я і народ Твій, будемо відокремлені від усякого народу, що на поверхні землі. І сказав Господь до Мойсея: Зроблю також і це, про що ти говорив, бо ти знайшов милість у Моїх очах, і Я знаю тебе на ім'я. А він сказав: Благаю, покажи мені славу Твою. І сказав: Я проведу перед тобою всю Мою доброту, і проголошу перед тобою Ім'я Господа; кого хочу — помилую, і над ким хочу — змилюся. І сказав: Ти не можеш бачити Мого обличчя, бо людина не може побачити Мене й жити. І сказав Господь: Ось місце біля Мене; станеш на скелі. І станеться, коли слава Моя проходитьиме, Я поставлю тебе в розщелині скелі, і прикрию тебе рукою Моєю, доки проходитиму. І коли Я відніму руку Мою, ти побачиш Мене ззаду; але обличчя Мого не буде видно. І сказав Господь до Мойсея: Витеші собі дві кам'яні таблиці, подібні до перших; і напишу на тих таблицях слова, що були на перших таблицях, які ти розбив. І будь готовий уранці, і зранку зійди на гору Сінай, і стань там переді Мною на вершині гори. І нехай ніхто не піднімається з тобою; і нехай ніхто не показується на всій горі; ані отари, ані стада нехай не пасуться перед тією горою. І витесав він дві кам'яні таблиці, подібні до перших; і Мойсей устав рано-вранці, і зійшов на гору Сінай, як заповідав йому Господь, і взяв у руки свої дві кам'яні таблиці. І Господь зійшов у хмарі, і став там

з ним, і проголосив Ім'я Господа. І перейшов Господь перед ним, і проголосив: Господь, Господь Бог, милостивий і щедрий, довготерпеливий і багатий на милість і правду, що зберігає милість для тисяч, що прощає провину, переступ і гріх, але винного не залишає безкарним, що карає беззаконня батьків на дітях і на дітях дітей до третього і четвертого покоління. І Мойсей поспішив, і схилив голову до землі, та й поклонився. І сказав: Якщо ж тепер я знайшов милість у Твоїх очах, о Господи, нехай Господь, благаю, іде посеред нас; бо це народ твердоший; і прости нашу провину та наш гріх, і візьми нас у спадок. І сказав: Ось Я укладаю заповіт: перед усім твоїм народом учиню чуда, яких не було вчинено по всій землі, ані в жодному народі; і весь народ, серед якого ти, побачить діло Господнє; бо грізне те, що Я вчиню з тобою. Вихід 33:12–34:10.

Мойсей представляє Божий народ наприкінці світу. Вони — ті, хто в "останні дні" слідчого суду просять Бога показати їм Його "шлях, щоб" вони "пізнали" Бога, і отримують відповідь від Бога, яка містить обітницю, що Його "присутність піде з" ними, і що Бог дасть тим людям "спокій."

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і питайте про давні стежки: де добра дорога, ходіть нею — і знайдете спокій для душ ваших. Але вони сказали: Не підемо нею. І поставив я над вами сторожів, кажучи: Слухайте голос сурми. Та вони сказали: Не будемо слухати. Єремія 6:16–17.

Єремія визначає групу, яка відмовляється "бачити" й "слухатися" і тому не отримує "спочинку", обіцяного тим, хто шукає "доброго шляху" та "ходить ним". Той спочинок названо Ісаєю "освіженням".

Кого Він навчить знання? і кого Він навчить розуміти учення? Тих, що відлучені від молока й відняті від грудей. Бо припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, там трохи: Бо лепетливими устами та іншою мовою говоритиме Він до цього народу. Котрим Він казав: Оце спочинок, дайте спочити втомленому; і оце освіження: та вони не схотіли слухати. Та слово Господнє було для них: припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, там трохи; щоб вони йшли та падали назад, і були розбиті, і впіймані в тенета, і взяті. Ісаїя 28:9-13.

«Спокій» і «освіження» представляють пізній дощ, який виливається під час проголошення остаточного попереджувального послання.

Мені було показано час, коли вістка третього ангела завершувалася. Сила Божа спочила на Його народі; вони виконали свою працю і були готові до години випробування, що стояла перед ними. Вони прийняли пізній дощ, або освіження від присутності Господа, і живе свідчення було оживлене. Останнє велике застереження пролунало всюди, і воно сколихнуло та розлютило жителів землі, які не бажали прийняти вістку. Ранні твори, 279.

Обітниця «спокою» або «освіження», тобто «пізнього дощу», включає обітницю, дану Мойсеєві у печері, що Божа «присутність» супроводжуватиме Його народ.

Діло буде подібним до того, що було в день П'ятидесятниці. Як «ранній дощ» був даний у виливанні Святого Духа на початку євангелія, щоб спричинити проростання дорогоцінного насіння, так «пізній дощ» буде даний наприкінці для дозрівання жнив. «Тоді ми пізнаємо, якщо будемо прагнути пізнати Господа; вихід Його певний, як ранок; і Він прийде до нас, як дощ, як пізній і ранній дощ на землю». (Осія 6:3.) «Радійте ж, діти Сіону, і веселіться в Господі, Бозі вашому; бо Він дав вам ранній дощ у міру, і спустить для вас дощ, ранній дощ і пізній дощ». (Йоїл 2:23.) «В останні дні, говорить Бог, виллю від Духа Мого на всяке тіло». «І станеться, що кожен, хто покличе Ім'я Господнє, спасеться». (Дії 2:17, 21.) Велике діло євангелія не завершиться меншим виявом Божої сили, ніж той, що відзначив його початок. Пророцтва, що сповнилися у виливанні раннього дощу на початку євангелія, знову сповняться в пізньому дощі наприкінці. Тут — «часи віради», на які сподівався апостол Петро, коли казав: «Отже, покайтеся і наверніться, щоб були стерті ваші гріхи [у слідчому суді], коли придуть від обличчя Господа часи віради; і Він пошле Ісуса». (Дії 3:19-20.)

Слуги Божі, з обличчями, осяяними і сяючими святою посвятою, поспішатимуть з місця на місце, щоб проголошувати вістку з Неба. Тисячами голосів по всій землі прозвучить попередження. Будуть творитися чудеса, хворі будуть зцілені, і знаки та чудеса супроводжуватимуть віруючих. Сатана також діє оманливими чудесами, аж до того, що на очах у людей зводить вогонь з неба. (Об'явлення 13:13.) Так жителі землі будуть змушені визначитися. Велика боротьба, 611, 612.

Виливання Святого Духа в останні дні має прообраз у виливанні Святого Духа на початку проголошення Євангелія. "Слово Господнє до них", які не хочуть чути, що Дух говорить церквам, полягало в пророчому принципі поєднання однієї пророчої лінії історії з іншою, щоб проілюструвати кінець світу. Це не що інше, як принцип, за яким кінець чогось ілюструється його початком. Пророче правило відкидається нерозумним лаодикійським народом Адвентистів сьомого дня. Коли його приймають, Бог може "навчати знання", про яке Даниїл говорить, що воно помножується в час кінця, і саме через відкидання цього знання, за словами Осії, Божий народ гине. Та верства, про яку говорять Ісаїя та Єремія, що відмовляється слухати чи бачити, відкидає "освіження", тобто "спокій", який Бог обіцяє дати Своему народові "останнього дня", щоб вони могли безпечно пройти через кризу наприкінці днів.

«Ім'я Господа» (характер), яке Бог проголосив Мойсеєві, полягало в тому, що «Господь Бог» є «милосердний і милостивий, довготерпеливий і багатий на милість і правду». Його характер — милість і правда. Правда, яка представляє Його характер, завжди пов'язана з Його милістю, бо жодна людина не зрозуміє Його правди, якщо Бог спершу не виявить до неї Своєї милості, адже всі згрішили й позбавлені Божої слави (характеру). Правду про те, що Ісус Христос є Альфа й Омега, визнають і зберігають ті, кому Бог простив їхні беззаконня й гріхи. Це помилування відбувається в останніх сценах слідчого суду. Тих, до кого Він виявляє Свою милість, таким чином прощаючи їхні гріхи, Він робить Своєю спадщиною й укладає з ними завіт.

«В останні дні історії цієї землі Божий завіт з Його народом, що дотримується заповідей, має бути відновлений». Review and Herald, 26 лютого 1914 р.

Усі пророки, включно з Мойсеєм, вказують на останні дні слідчого суду, коли Бог оновлює Свій завіт із тими, кого визначено як сто сорок чотири тисячі. І коли цей завіт буде встановлено, Бог «учинить дива, яких не чинилося по всій землі й у жодному народі; і весь народ, серед якого ти, побачить діло Господнє, бо грізну річ учиню Я з тобою».

Пережиття Мойсея в печері на горі Хорив, також відомій як гора Синай, відбувалося в контексті боротьби Мойсея з Божим народом. Його боротьба полягала у виконанні завдання, яке Бог доручив йому. Мойсей боровся за Боже послання до світу. Безпосередньо перед тим, як Господь явив Мойсеєві свою славу, ми бачимо, як Мойсей використовує логіку проти Господа, стверджуючи, що якби Господь знищив бунтівників, які щойно танцювали навколо золотого тельця Аарона, то знищення бунтівників зруйнувало б послання, яке засвідчувало Божу силу.

І сказав Господь Мойсеєві: Я бачив цей народ, і ось, він народ твердоший. А тепер полиши Мене, щоб Мій гнів запалав на них і щоб Я їх знищив; а з тебе Я вчиню великий народ. І благав Мойсей Господа, Бога свого, і сказав: Господи, чому палає гнів Твій на народ Твій, який Ти вивів із єгипетського краю великою силою та міцною рукою? Чому мали б єгиптяни говорити, кажучи: На зло Він вивів їх, щоб повбивати їх у горах і вигубити їх із поверхні землі? Відвернися від палкого гніву Твого і відмовся від цього зла супроти народу Твого. Згадай Авраама, Ісаака та Ізраїля, рабів Твоїх, яким Ти клявся Сам Собою і говорив до них: Помножу ваше потомство, як зорі небесні, і всю цю землю, про яку Я говорив, дам вашому потомству, і воно успадкує її навіки. І відмовився Господь від того зла, яке задумав учинити Своему народові. Вихід 32:9–14.

Досвід Мойсея в печері включає звістку, проголосити яку світові Мойсей був покликаний. Свідчення про те, як Господь проходив повз Мойсея і проголошував Свій характер, подано в контексті внутрішньої звістки про Божий непокірний (лаодикійський) народ, а досвід Іллі в печері подано в контексті його боротьби з Єзавеллю, тобто з троїстим союзом Сполучених Штатів, Папства та Організації Об'єднаних Націй. Одна представляє внутрішню звістку для церкви, інша — зовнішню звістку для світу, але два свідки — Мойсей та Ілля — перебувають у тій самій печері Хорива, і обидва вони представлені в печері наприкінці світу.

І Ахав розповів Єзавелі все, що зробив Ілля, і як він мечем повбивав усіх пророків. Тоді Єзавель послала посланця до Іллі, кажучи: Нехай так зроблять мені боги і ще додадуть, якщо завтра о цій порі я не вчиню твоє життя, як життя одного з них. І, побачивши це, він устав і пішов, щоб урятувати своє життя, і прийшов до Беер-Шеви, що належить Юді, і залишив там свого слугу. А сам пішов у пустелю на день дороги, і прийшов, і сів під ялівцем; і просив собі смерті, та й сказав: Досить; тепер, Господи, візьми моє життя, бо я не кращий за батьків своїх. І ліг та заснув під ялівцем, і ось ангел торкнувся його та сказав йому: Устань та їж. І він поглянув — аж при його голові корж, спечений на вугіллі, і глек води. І він поїв і попив та знову ліг. І Ангел Господній прийшов удруге, і

торкнувся його, і сказав: Устань та їж, бо далека дорога перед тобою. І він устав, поїв і попив, і, зміцнившись тією їжею, йшов сорок днів і сорок ночей аж до Хориву, Божої гори. І прийшов туди до печери, і там перебув; і ось слово Господнє було до нього, і сказало йому: Що ти тут робиш, Ілле? А він сказав: Дуже ревнував я про Господа, Бога Саваота, бо сини Ізраїля покинули Твій заповіт, зруйнували Твої жертовники і мечем повбивали Твоїх пророків; і зостався я один, а вони шукають моє життя, щоб забрати його. І Він сказав: Вийди й стань на горі перед Господом. І ось Господь проходив, і великий та сильний вітер роздирав гори й троцив скелі перед Господом, але Господа не було у вітрі; а по вітрі — землетрус, та Господа не було в землетрусі; а по землетрусі — вогонь, та Господа не було у вогні; а по вогні — тихий лагідний голос. І сталося, коли Ілля це почув, він закрив обличчя своїм плащем і вийшов, і став при вході до печери. І ось до нього пролунав голос, і сказав: Що ти тут робиш, Ілле? І він сказав: Дуже ревнував я про Господа, Бога Саваота, бо сини Ізраїля покинули Твій заповіт, зруйнували Твої жертовники і мечем повбивали Твоїх пророків; і зостався я один, а вони шукають моє життя, щоб забрати його. І Господь сказав йому: Иди, повернися своєю дорогою в пустелю Дамаську; і, коли прибудеш, помаж Хазаїла царем над Сирією; і Єгу, сина Німші, помажеш царем над Ізраїлем; а Єлисея, сина Сафата з Авел-Мехоли, помажеш пророком замість себе. І станеться: хто врятується від меча Хазаїла, того вб'є Єгу; а хто врятується від меча Єгу, того вб'є Єлисей. Та я зоставив у Ізраїлі сім тисяч — усі коліна, що не схилилися перед Ваалом, і всякі уста, що його не цілували. 1 Царів 19:1-18.

Досвід Іллі в печері відображає знеохочення пророка щодо вістки та сприйнятих ним наслідків його вістки й праці. Мойсей захищав проголошену Богом вістку, а Ілля зневірився у вістці. Це та сама вістка, за винятком того, що одна внутрішня щодо церкви, а інша — зовнішня щодо церкви. Проте з пророчого погляду разом вони ілюструють подвійну вістку вісімнадцятого розділу Об'явлення. Те, на чому я маю наголосити щодо всіх істин, пов'язаних із печерою, — це що в «останні дні» знеохочення, яке виявляється в обох випадках, стосується вістки та її впливу.

Мойсей і Ілля обоє представляють тих, хто "чують" і "бачать" "голос", який є "словом Господнім". Те "слово" відображає Його характер милості й правди. Псалмоспівець також просить показати йому Божу милість, яка є Його характером. Щоб побачити Його "милість", псалмоспівець обіцяє "слухати" те, що Дух говорить церквам.

Начальникові хору. Псалом синів Кореевих. Господи, Ти був прихильний до Твоєї землі; Ти вернув із неволі Якова. Ти простиб беззаконня Свого народу, покрити всі їхні гріхи. Села. Ти відняв увесь Свій гнів, відвернувся від палючої люті Своєї. Поверни нас, Боже нашого спасіння, і поклади край Твоєму гнівові на нас. Чи будеш гніватися на нас повіки? Чи простягнеш гнів Свій на всі покоління? Чи ж не оживиш нас знову, щоб народ Твій радів у Тобі? Покажи нам Твою милість, Господи, і даруй нам Твоє спасіння. Послухаю, що скаже Бог, Господь: бо Він говоритиме мир до Свого народу й до Своїх святих; але нехай вони не повертаються знову до глупоти. Так, спасіння Його близьке до тих, хто боїться Його, щоб слава перебувала в нашій землі. Милість і правда зустрілися; праведність і мир поцілувалися. Правда виросте з землі, а праведність погляне з небес.

Так, Господь дасть те, що добре, і земля наша дасть свій урожай. Праведність піде перед Ним і поставить нас на дорогу стоп Його. Псалом 85:1-13.

Зверніть увагу, що «милість і істина» (а «істина» — це єврейське слово 'emet', на яке ми посилалися), які породжують праведність і мир, «поцілувалися». Вони поєдналися. Псалмоспівець поміщає свою пісню в останні дні дослідчого суду, коли Бог «простив беззаконня» Свого «народу». Прохання полягає в тому, щоб Господь «оживив» Свій народ.

Відродження і реформація мають відбутися під дією Святого Духа. Відродження і реформація — це дві різні речі. Відродження означає оновлення духовного життя, оживлення сил розуму і серця, воскресіння з духовної смерті. Реформація означає реорганізацію, зміну ідей і теорій, звичок і практик. Реформація не принесе доброго плоду праведності, якщо вона не поєднана з відродженням Духа. Відродження і реформація мають виконати призначену їм працю, і, виконуючи цю працю, вони мають поєднуватися. Вибрані послання, книга 1, 128.

«Оживлення», про яке просить Псалмоспівець, вказує на прохання від того, хто знає, що він мертвий. Оживлення, про яке просить Псалмоспівець, — це дуже важке прохання для лаодикійця, адже лаодикієць не усвідомлює, що він духовно мертвий; але якби він не був духовно мертвим, йому не потрібно було б оживлення. Оживлення звершується через згоду «слухати, що скаже Бог, Господь», і жодна інша справа не повинна передувати нашому забезпеченню того оживлення, яке приходить, коли Святий Дух перебуває в нас.»

"Відродження істинного благочестя серед нас є найбільшою й найнагальнішою з усіх наших потреб. Шукати цього має бути нашою першою справою." Вибрані послання, книга 1, 121.

Говорячи про книгу Об'явлення, сестра Вайт зазначає наступне.

"Коли ми, як народ, зрозуміємо, що означає для нас ця книга, серед нас настане велике відродження." Свідчення для служителів, 113.

Слово "оживлення" визначається як повернення до життя. Ті, кого обрано бути серед ста сорока чотирьох тисяч, повинні спершу визнати, що вони мертві й потребують оживлення. Той факт, що сто сорок чотири тисячі мертві, є важливою складовою вістки, яка розпечатується безпосередньо перед закриттям часу випробування. Ми маємо ще багато сказати про цю істину. Те, що їх оживляє, — це "милість", яку Бог виявляє їм, коли Він їх "оживляє" й дає їм Свою праведність. Те, що їх оживляє, — це істина про те, що Ісус є Альфа й Омега, і це розуміння породжує в них "мир", який перевищує всяке розуміння. Обітниця полягає в тому, що "істина" "виросте із землі". Вістка, представлена як "істина", яка є Альфа й Омега, походить зі Сполучених Штатів, бо вона проростає "із землі". Вістка на початку прийшла зі Сполучених Штатів, і вістка наприкінці проростає з того самого місця.

У контексті того, що Божі печерні люди є символом, ми розглянемо інших пророків, які перебували в символічній печері. Ісус назвав Івана Хрестителя Іллею, а Іван був у в'язниці,

коли йому потрібно було дізнатися, чи Ісус був Месією, що мав прийти. Йому потрібно було знати справжній характер Ісуса. Йому потрібно було знати, чи послання, яке він проголошував і яке Ісус продовжував проголошувати, було істинним. Він послав своїх учнів поставити Ісусові це запитання, а Ісус, обминувши їхнє запитання, почав показувати їм Свою славу.

Так минав день, а учні Івана усе бачили й чули. Нарешті Ісус покликав їх до Себе й звелів піти та розповісти Іванові про те, чому вони були свідками, додавши: «Блаженний той, хто не спокуситься через Мене». Луки 7:23, R. V. Доказ Його божественності вбачався у пристосуванні до потреб стражденного людства. Його слава виявлялася у Його самоприниженні до нашого пониженого стану.

Учні донесли вістку, і цього було досить. Іван згадав пророцтво про Месію: «Господь помазав Мене, щоб благовістити смиренним; Він послав Мене перев'язати розбитих серцем, проголосити полоненим свободу і відчинення в'язниці для зв'язаних; проголосити рік, приємний Господеві». Ісаїя 61:1, 2. Діла Христа не лише свідчили, що Він є Месія, але й показували, яким чином має бути встановлене Його царство. Іванові відкрилася та сама істина, що прийшла до Іллі в пустелі, коли «великий і сильний вітер роздирав гори й трошив скелі перед Господом; але Господа не було у вітрі; після вітру — землетрус; але Господа не було в землетрусі; після землетрусу — вогонь; але Господа не було у вогні», а після вогню Бог промовив до пророка «тихим лагідним голосом». 1 Царів 19:11, 12. Так Ісус мав звершувати Свою працю не гуркотом зброї та поваленням престолів і царств, а промовляючи до сердець людей життям милосердя й самопожертви. Бажання віків, 217.

Божа сила передається через Його Слово. Вона доноситься до «людських сердець». Це був урок «тихого лагідного голосу». Проте послання Іллі є зовнішнім посланням, що ідентифікує сили поза Божим народом. Христос говорив Іллі, що в «останні дні» сила перебуває в Його Слові, однак «брязкіт зброї та повалення престолів і царств», представлені руйнівним вітром, землетрусом і вогнем, означають три зовнішні сили, про які йдеться в книзі Об'явлення, з якими Божому народові доведеться зіштовхнутися. Руйнівний «вітер» є символом ісламу в біблійному пророцтві. «Землетрус» — це бунт і анархія Французької революції. «Вогонь» — це знищення, що спіткало Содом і Гоморру. Ілля втік від папської влади, щоб дістатися до печери, тож Господь відкрив йому, що попри всі злі сили, які становлять кризу наприкінці світу, саме в тихому лагідному голосі перебуває Божа сила.

Мойсей, Ілля та Іван Хреститель усі свідчать, що споглядали Божий характер із печери. «Печера» — це єдиний знак, який буде дано перелюбному й лукавому поколінню. Ісус говорив про «перелюбне й лукаве покоління», яке є поколінням «останніх днів» слідчого суду. Знаком для того покоління був пророк Йона, який провів три дні в печері — у череві кита.

Коли зібрався великий натовп, він почав говорити: Це лукавий рід: шукає знамення; і не буде дано йому ніякого знамення, окрім знамення пророка Йони. Бо як Йона був знаменням для ніневітян, так буде і Син Людський для цього роду. Луки 11:29, 30.

Йона перебував у череві кита три дні й три ночі, як і Ісус у гробі три дні. Йона був знаменням, і Ісус також. Вони є знаменням воскресіння, що, звісно, настає після смерті.

Тоді деякі з книжників і фарисеїв відповіли, кажучи: Учителю, хочемо побачити від тебе знамення. Але він відповів і сказав їм: Рід лихий і перелюбний шукає знамення; і не дасться йому жодного знамення, крім знамення пророка Йони: Бо як Йона був три дні й три ночі у череві кита, так і Син Людський буде три дні й три ночі в серці землі. Мужі Ніневії повстануть на суд із цим родом і осудять його: бо вони покаялися від проповіді Йони; і ось тут — більший від Йони. Матвія 12:38-41.

Якщо ми розуміємо принцип повторюваності історії у поєднанні з тим фактом, що вся священна історія вказує на кінець світу, тоді Йона, а також смерть, поховання і воскресіння Христа є «знаком», а також посланням для Божого народу сьогодні. Коли Йону викинули з черева кита, він проголосив послання, так само, як звістку про воскресіння Христа було негайно проголошено, коли ангел прибрав камінь від печери, в якій перебував Христос. Ті, кого представляють Мойсей, Ілля, Йона і Христос, символізують не лише Божий народ «останніх днів», а й послання, яке кожен із них дав.

Знамення Йони включає перебування в печері, у якому проявляється милосердний характер Христа. Те саме милосердя, яке Ісус виявив до Іллі, було виявлене й до Йони, коли він утікав від свого обов'язку проголошувати послання. Про Йону можна сказати набагато більше, але тепер потрібно розглянути інші питання.

Печера, серед іншого, символізує смерть і воскресіння. Народ Божого завіту в останні дні, за свідченням багатьох, постає як такий, що був мертвий, а потім воскрес. Звісно, християнин має народитися знову, щоб побачити Царство Боже, і це означає смерть старої плотської людини, але в пророчому сенсі це означає більше. Йдеться про послання, яке було різко перерване. Ілля перестав проголошувати послання, Йона втік, щоб не проголошувати послання. Івана кинули до в'язниці й стратили. Ісуса розп'яли.

Знамення пророка Йони, отже, не просто про смерть і воскресіння; йдеться про смерть і воскресіння послання, і всі послання, типологічно представлені в Божому Слові, являють собою останнє попереджувальне послання, яке Отець дав Ісусові, Ісус — Гавриїлові, Гавриїл — пророкові, а той записав його і надіслав церквам. Бог був готовий припинити це послання і почати наново під час перебування Мойсея в печері. Ілля завершив свою працю як вісник і втік до печери. Йона втік до Таршішу. Івана Хрестителя вбили, як і Ісуса. Усі ці свідчення слід перенести до книги Об'явлення і зіставити між собою. Даниїл і Об'явлення — це дві книги, але "свідчення Ісуса" вказує, що вони також становлять одну книгу. Вони мають ті самі риси, що й Біблія. Дві книги, що становлять одну книгу, і двоє авторів, які представляють двох свідків.

Даниїл, бранець Вавилону, а згодом Мідійсько-перської держави, символічно помер, коли його кинули до лев'ячої ями. Йона символічно помер, коли його проковтнув кит. Іван Богослов символічно помер, коли його кинули в киплячу олію. Вільям Міллер помер, але має обітницю, що ангели чекають біля його могили на воскресіння праведних. Служіння

Future for America символічно померло 18 липня 2020 року.

Останнє попереджувальне послання подане в контексті зцілення смертельної рани папської влади. Зцілення цієї рани є окремою темою тринадцятого та сімнадцятого розділів Об'явлення. Коли смертельна рана буде зцілена, відроджене папство стане восьмим царством, яке представлено у сімнадцятому розділі Об'явлення. Це царство визначене як восьме, тобто з числа семи. Число вісім символізує воскресіння, бо обрізання як печать завітних взаємин мало звершуватися на восьмий день після народження хлопчика. Цей обряд у християнську добу був замінений хрещенням, а хрещення символізує смерть, поховання і воскресіння Христа. Христос воскрес наступного дня після сьомого дня. Отже, Він пророко воскрес у восьмий день. Після тисячі років відпочинку оновлена земля воскресає у восьмому тисячолітті.